

Til § 18.

Denne Paragraf har et væsentlig videre Omraade end den nærmest tilsvarende Bestemmelse i Lov 1857 § 21, hvilket er en nødvendig Konsekvens af Lovens ved §§ 1 og 2 angivne videre Ramme. Reglen om Erstatningens Beregning er affattet noget mere præcist, og det er herved søgt at bringe den saa vidt muligt i Harmoni med Grundlæggningen i § 17.

De i denne Paragraf foretagne Ændringer ere blot Redaktionsændringer.

Til § 19.

Medens Tilregneligheden bør være Betingelse for egentlig Erstatningsansvar saa vel som for Strafansvar, synes der ikke at være Grund til at lade den, der utilregneligt krænker andres Forfatterret, lukrere herved. Den indvundne Nettofortjeneste bør han udlevere. Af Hensyn til de Misligheder, der skæbe ved Anvendelsen af Berigelsesmaalestokken i egentlig teknisk Forstand, er det foreslaaet kun at tage Hensyn til hvad der er indvundet ved den uretmæssige Benyttelse, uden at der tages Hensyn til, om den paagældende i Ansvarets Djeblig kan siges endnu at være beriget. Herved afstiller Forslaget sig fra de i øvrigt tilsvarende Bestemmelser i den tyste Lovs §§ 18 og 55.

Den i denne Paragraf foretagne Ændring tilsigter kun tydeligere og kortere at udtale, at det er den indvundne Nettoindtægt, der skal svares.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paalægge den, der har forsvømt Angivelse af Rilden eller af Forfatterens Navn, naar Benyttelsen ellers er lovlig, det almindelige Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af særlig Regel maatte antages, og da hint Paahud i § 15 paa den anden Side bør kunne haandhæves, er det fundet rigtigt at give en særlig mildere Straffebestemmelse for dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes i norsk Lov § 27, svensk Lov § 17, finsk Lov § 23, tytt Lov § 24 og ungarsk Lov § 24.

De her foreslaaede Ændringer ere ogsaa blot redaktionelle. Anvendelsen af det almindelige Udtryk „Rilde“ er i Overensstemmelse med det ved §§ 14 og 15 foreslaaede.

Kapitel IV.

Fristen for Forfatterrettens Varighed er, affet fra det særlige Forhold, der om-

handles i § 24, gennemgaaende sat til 50 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar eller — ved anonyme og pseudonyme Værker — fra den første Udgivelse. Om det er rigtigt at sætte denne eller overhovedet nogen Grænse for Forfatterretten, er ganske vist meget tvivlsomt, men det tør vistnok antages, at den almindelige Opinion endnu ikke er naaet til at gøre sig fortrolig med den Tanke, at Forfatterretten bør være af ubegrænset Varighed. Derfor er det ikke fundet tilraadeligt principielt at forlade den gældende Rets Standpunkt. Den her fastsatte Frist stemmer ogsaa med de fleste fremmede Loves¹⁾, kun ganske enkelte sætte en længere Frist²⁾, mange en kortere³⁾. I øvrigt bemærkes

Til §§ 21, 22 og 23.

Ved Affattelsen af disse Bestemmelser er det tilstræbt at affære den Tvivl, som de gældende, noget indviklede Regler i Lov 1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868 §§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i forskellige Retninger efterlade, samt overhovedet at give Reglerne en saa vidt muligt udtømmende og nøjagtig Affattelse.

En særlig Regel om posthume Værker er det ikke fundet nødvendigt at give. Lige som Hensynet til Forfatteren ikke kan begrunde en særlig videregaaende Beskyttelse ved disse Værker, synes Hensynet til Offentligheden at gøre det betænkeligt at udstrække Beskyttelsen for saadanne Værker ud over den ved § 21 hjemlede.

Derimod er det i Overensstemmelse med det norske Forslag fundet rigtigst i § 22 udtrykkeligt at fastslaa, at Paragraffens Regel er anvendelig paa Værker, hvortil videnskabelige Institutioner eller Selskaber i Henhold til § 3 erhverve Forfatterretten. Som Folge heraf bliver det nødvendigt i Paragraffens andet Stykke at bibeholde Ordene: „for anonyme og pseudonyme Værker“.

Den i Paragraffens tredje Stykke foretagne Ændring er foranlediget ved den tilsvarende Ændring i § 6, andet Stykke.

De i § 23 foreslaaede Ændringer ere blot redaktionelle. Udeladelsen af Ordene „nogen af de“ tilsigter at imødekomme det

1) Norsk Lov §§ 7—10, jfr. § 34, svensk Lov (1877) § 7; jfr. dog § 14; finsk Lov § 3; fransk Lov af 14. Jult 1866 Art. 1; belgisk Lov Art. 2 og 5; ungarsk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

2) Spansk Lov Art. 6.

3) Tytt Lov §§ 8, 9, 11; sveitsisk Lov Art. 2; ungarsk Lov af 1ste Jult 1842 § 3 (5 og 6 Vict. C. 45).